

Un cap de setmana sense...

7.00h: sona el despertador. Maleïda andròmina! Sempre l'he considerada un objecte del dimoni, capficada en fastiguejar-nos cada matí. Segueixo el protocol establert per a la higiene diària i vaig a la cuina a fer un mos abans de marxar cap a la feina. Sé el que esteu pensant i teniu tota la raó: sóc un desgraciat a qui li toca pensar fins i tot dissabte!

La Paula entra poc després i em dedica una expressió que desperta de tot menys simpatia. Segueix enfadada per la discussió d'ahir, i amb raó. Però compreneu-me, sóc un home. Estem programats per dir-li a la parenta que penjarem aquell quadre o que arreglarem l'aixeta, però ho deixem passar per mandra i fem la pota fins al fons. Total, que amb el cabreig que porta a sobre és totalment comprensible que no ens dirigim ni una paraula.

En sortir de casa, vaig a comprar el diari. Com cada matí, en Joan me'l té sempre a punt. Sense dir ni piu li deixo els diners sobre el mostrador. Fa cara d'estranyesa, però de seguida veig com se li encén una bombeta i deixa anar: - No hauries de prendre't tant a pit la lesió d'en Messi; es recuperarà en dos dies de la ruptura fibril·lar!- Com és possible que en Joan, un paio espavilat com n'hi ha pocs, atribueixi a la lesió d'en Messi la causa del meu mutisme? En fi, com no li ho puc aclarir, em limito a marxar.

Just davant l'oficina, un parell de turistes ben guapes m'han demanat molt amablement com podien arribar a la Sagrada Família. Els ho he assenyalat al mapa i quan s'allunyaven parlaven de què mona els havia semblat la meva timidesa.

En la pausa del cafè, he sentit la conversa entre en Soler i en Camps. No és que sigui xafarder de mena, però en aquest país es para l'antena sistemàticament; per tant, podria determinar-se que es tracta gairebé d'un acte reflex. Comentaven la meva actitud més esquiva i introvertida del normal, i es lamentaven de veure'm capcot. Deien que no s'haurien imaginat mai que arribés a estar tan tocat per la mort d'en Ramírez. Afectat jo per la mort de l'inútil d'en Ramírez? Ens hem tornat bojós o què? Si era un drogo que no pensava gens ni mica i em feia la vida impossible! Gras a petar, de fisonomia apaisada i una cara lluent, no parava d'endrapar...i, és clar, al final li ha passat factura i ha mort per culpa d'una placa d'ateroma a l'aorta. El que m'estranya és que no acabés abans amb les artèries obstruïdes; si en comptes de sang, pel seu organisme devia circular-hi oli de la fregidora del McDonald's!

A sobre, a mitja tarda he vist que tenia un missatge de la mare a la bústia de veu. Havia de triar precisament el dia d'avui per recordar-se del seu fill, ja és tenir mala sort! M'ha dit que respectava el meu silenci i que s'esperaria fins que em sentís preparat per parlar-hi.

En sortir de la feina, he passat per la farmàcia a buscar una caixa d'ibuprofè i la farmacèutica, de *motu proprio*, ha afegit a la meua compra un paquet de Lizipaina. Ara resulta que estic afònic? Això és el súmmum!

Com és possible que es puguin atribuir tants significats a la manca de so? Si en el diccionari el mot "silenci" només té dues accepcions!